

Liden Kirsten,

originalt, romantisk Syngestykke i een Act.

af

H. C. Andersen.

Musik af J. P. E. Hartmann.

Personerne:

Fru Malfred.	Moer Ingeborg, en Bondskone.
Kirsten, hendes Datter.	Sverkel, hendes Sen.
Ette, hendes Slagting.	Narren.

Riddere, Damer og Bønderfolk.

Liden omtrent 1100.

Fru Malfreds Borg; midt i Gaarden vøser en stor Lind,
Sylbetæer brede sig hen under en fremspringende Altan,
paa hvilken Liden Kirsten sidder med Ette, der flatter
hendes Haar.

Kirsten.

I Klostret, hvor de fromme Nonner boe,
Hvor Lampen brænder for Guds Moders Billed,
Der finder Tanken Fred og Hjertet Ro,
Hver bitter Sjæletrøst vil bliue stillet.

Ette.

Bedre dog i Fruer-Borg,
Hvor Musikken klinger:
Der i Dandsen hver en Sorg
Dort fra Hjertet springer.
Stoven har saa sød en Duft,
Jagerhornet falder.
Kom og drik den friske Luft,
Kom, see Dyret falder!

Kirsten.

Klokkelæng,
Dittesang,
Bøn ved Altrets Kjerter
Glæder meer mit Hjerte!

Ette.

Al, det er sidste Gang i denne Verden,
Jeg flatter Eders smukke, lange Haar!
Imorgen gaaer I fra os, gaaer i Kloster,
Den smukke Fløining bliver flaaet af,
— End er det Tid, gaae ikke ned i Graven!

Kirsten.

Guds Moder staer i Silke og i Guld
Paa Altret, hvor de gyldne Lampen brænde,
Hun eier Trøst for hver en Sørrigfuld,
Hver kan man bedre boe, end hos hende.

Ette.

Paa den blaa, den salte Es,
Er det Lyst at være!
Til den sommergrønne D
Skal os Baaden bære;
Der er lystig Rildetid,
See dog Flag og Krandsse,
Alle Godtsfolk strømme did
Dg. de unge dandsse;

Kirsten.

Klokkelæng,
Dittesang,
Bøn ved Altrets Kjerter
Glæder meer mit Hjerte!

Ette.

Da seer I aldrig meer den grønne Skov,
I kommer aldrig mere ned til Stranden,
Seer ei de smukke Børn —

Kirsten.

Fra Klosters Vindue
Jeg seer jo Stoven og det aabne Hav,
Fra Kirkens Chør jeg hører mine Venner!

Ette.

Dg Sverkel, Eders kjælle Pleiebroder?

Kirsten.

Jeg var et Barn, men han en Ungersvend,
Da han forlod os. O, hvor jeg holdt af ham!
Han kommer ei, jeg faaer ham ei at see,
Men derom Ette, ville vi ei tale.
Jeg elster Klosters Kjo, min Moder vil det, —
Vor Biskop har mig mindet om vort Løste.

Vonderfolk af begge Kjon

træde dansende ind i Gaarden; Mjæden staaet for dem.

Chor.

Den Spillemand sin Harpe tog,
Stolt paa hver Streng hon slog.

Lys!

Kirsten og Ette bortferne sig.

Narren.

1.

Den Spillemand sin Harpe tog,
Stolt paa hver Streng han slog.

Lys!

Det klang fra den første, som Jordens Drøn,
Den anden ret lod, som Englenes Bøn,
Den tredje vildt, som Flammens Bragen,
Den fjerde dybt, som Bølgens Klagen:

Kast affted!

„Jeg følger dog ikke med!“

Sagde stjon Jomfrue.

Chor.

Kast affted! ic.

2.

Han gif den slagne Landevei,
Hørte man Sangen ei?

Lys!

Alle de Smaabørn kom løbende til,
De dansede rundt ved hans Strængespil,
Eelv Gistende kom fra det Fjærne,
De lysfædes og fulgte gjerne.

Kast affted!

„Jeg følger dog ikke med!“

Sagde stjon Jomfrue.

Chor.

Kast affted! ic.

3.

Han greb i Harpen anden Gang,
Underligt da det klang!

Lys!

Alle Smaafugle kom flyvende til,
Alle de sang til hans Strængespil,
Hvert Skovens Dyr sprang frem fra Hækken,
Eelv Fissen svømmed' op mod Hækken.

Kast affted!

„Jeg følger dog ikke med!“

Sagde stjon Jomfrue.

Chor.

Kast affted! ic.

4.

Den tredje Gang han slog hver Streng,
Nede Mark og Eng.

Lys!

Kloder og Bjerge med Stene og Trær,
Dandsede med, som de kunde enhver;
Ja Sol og Maane, Stjernekrandsen,
De maatte alle med i Dandsen.

Kast affted!

„Jeg følger dog ikke med!“

Sagde stjon Jomfrue.

Chor.

Kast affted! ic.

Narren.

Nu, dril, vær glad!

Moer Ingeborg.

Det er en falsom Skik,

At Afinen før en Jomfrue gaaer i Kloster,
Skal først hun see al verdslig Pragt og Glæde!
Her lystigt er i Riddersal og Borggaard.
Min stakkels Sverkel vil det vist bedrøve,
De to, de var', som Søster og som Broder!

Narren.

Som Søster og som Broder —! ja, vi veed det.

Moer Ingeborg.

Hr. Nilaus og Fru Malfred vare unge,
De saac min lille Søn, fik Godhed for ham;
Han kom paa Slottet, lærte Ridder-Skik,
Og da de siden selv fik liden Kirsten,
De to, de var', som Søster og som Broder.

Narren.

Og hvad de var', det var' de! ikke sandt. —
Det gaaer tilbage op i gamle Dage;
I havde været gift omtrent eet Aar,
Da fik I Tvillinger, den ene døde,
Den Tid endnu Fru Malfred hedte Jomfrue;
Hr. Nilaus var en snild, en høvst Ridder,
Men vi er' alle kun af Kjød og Blod; —
Før Bryllupsdagen geard et lille Barn; —
Det bragte Ridder Nilaus ned til Eder,
Det var den liden Sverkel; Eders døde; —
— Da Nilaus og Fru Malfred fik hinanden,
Ja vist, saa sandt de, Drengen var saa smuk,

De tog sig af ham, lod ham godt oplære;
— Saa fik de liden Kirsten og de to
Blev ret som Broder og som Søster. Seer I!

Ingeborg.

For Herrens Altar tør jeg sværge,
At Sverkel er mit Kjød og Blod!
De toge ham i deres Favn og Bærge,
Bort adle Herfskab! O de var ham god.
Nu har han tjent sig Spore til og Sværd,
Han er den bedste Ridders Lykke værd,
Keiseren tjener han i Niflegard!

Narren.

„Tanter er toldfrie!“ — siger Narren.

Ingeborg.

Han os forlod, at, hvor den Tid er gaart.
Den Gang var liden Kirsten otte Aar.
Vi om hans Hjemkomst Brev og Bud har faaet,
Men ventet har jeg nu i Høst og Vaar.
Gud veed om mine Dine see ham meere —!
Dag Klosters Gitter Søsteren han seer.
Keiseren tjener han i Niflegard.

Narren.

„Tanter er toldfrie.“ —! siger Narren.

Sverkel

i ribberlig Reise-Dragt, er traadt midt ind i Borggaarden
og staaer foran hende.
God Aften, Moder! kan du kjende mig?

Ingeborg.

Min Søn! min Søn! —
Himlen hørte min Bøn;
Hvor jeg stod, hvor jeg sad,
Get kun jeg bad:
Dig at gjensee, Dig at fjerne.

Sverkel.

Befignet alle hellige Navne!

Ingeborg.

Det er for stor en Glæde!
Jeg kan kun græde, græde —!

Chor.

Hr. Sverkel! hvilken Glæde!
Nei, see dog paa de to:
De baade lee og græde.

Sverkel.

Du vilde ikke tro,
Jeg kom igjen tilbage
I dine Levedage!

Chor.

De lykkelige to!

Narren.

Skjændt udenlandske Stikke
Forandre nok saa nemt,
Jeg haaber, I dog ikke
Har ganske Narren glemt!

Ingeborg.

Guds Moder Du gav Glæde,
Dig hører Prisen til,
Lys og et Altarkæde
Til Tak jeg bringe vil!

Alle.

Jeg stetter liden Kirstens Haar,
Jeg hendes Fryd og Sorg forstaaer,
O, hvor mit Hjerte banker!

Sverkel.

Fra Palmer og fra Ranter,
Hvor Aandens Stovværk boer,
Flei Hjertets bedste Tanter
Her hjem hvor Bogen groer!
Jeg er hos mine Kjære,
Seer Hjemmets kjenkte Sted.

Alle.

Guds Moder Vriis og Vre,
I Tid og Evighed!

Ingeborg.

Min Søn, fortæl hvad Du har seet!
Alt, ogsaa her er meget seet!
Fortæl dog lidt Din gamle Moer! —
Nei, hvor han dog er smuk og stor,
Har gyldne Sætter, er saa fin,
Det er en Søn! og han er min.

Sverkel.

Fru Malfred er dog karf og glad?
Og liden Kirsten —?

Ingeborg.

Veed Du hvad?
Nei, det er sandt, Du Intet veed!
Du kommer just til Lyfthighed —!

Alle og Narren.

Taften er her Dal og Sang,
Imorgen Alt er Klofsergang.

Ingeborg.

Taften verdselig Glæds og Pragt,
Imorgen Suk og Nonne-Dragt!

Alle og Chor.

I Kloster liden Kirsten gaar,
Taften Affeds-Gildet staaer;

Taften Dands, insøgen Suk;
Hun er saa god, saa ung og smuk!

Fru Malfred

kommer hurtigt ned fra Trappen.

Sverfel!

Sverfel flyver i hendes Arme.

Moder!

Fru Malfred.

O, Du kjære!

Ette og Ingeborg.

Kan der større Lykke være!

Kirsten iler hen mod Sverfel, men standser igjen.

Sverfel.

Liden Kirsten! det er hende!

Hvert et Træl jeg kan gjenkjende,

Rosentknoppen er udspændt,

Barnet er en Tomfru, vorden.

Ude har mit Hjerte svinget:

„Elskheds-Blomsten græer i Norden!“

Var ei falsk!

Kirsten.

Hvor ungdomsglad,

Ret, som da vi stilles ad!

Kirsten, Ingeborg, Ette, Sverfel.

Alle Minderne gjenfødes,

Hvor en Blomst i Soelstin staaer;

O hvor saligt, sødt at mødes

Efter lange, lange Aar!

Minderne saa selsomt sjunge,

Tubel damper hvert et Suk!

Sverfel, Kirsten.

Vi er begge to jo unge,

Hile Verden er saa smuk!

Ette og Ingeborg.

Hvor han har en Engle-Tunge,

Naar han taler daer hvert Suk.

Sverfel

griber Liden Kirstens Haand.

Imorgen Du vil i Kloster gaar;

Kjer Søster, det ender ikke saa!

De Griller vi dandse i Aften hen.

Du dandser jo nok med din Barndoms Ven?

Da sidst vi dandsed', paa min Arm Du sad,

Et deiligt Barn, saa livsaligt og glad.

(De stige op ad Trappen).

Chor.

Natten lang,

Dands og Sang,

Til Musik og Bøgerklang,

Ette.

Først i Faldkandsen gaar

Riddersmand med Frue,

Mummespil saa følger paa,

Det er værd at se.

Hjernerne.

Blus og Lys og Fatter brænde,

Jagen dog hinanden kjende!

Større Stads jeg aldrig saar.

Narren.

Følg nu med i Børgestue,

Der vor Lystighed skal staae.

Chor.

Natten lang,

Dands og Sang,

Til Musik og Bøgerklang.

De tage hinanden i Hænderne og danser Gaarden rundt.

Naar Scenen er tom, forandres den til:

Riddersalen

paa Fru Malfreds Borg. Den er praktfuld oplyst.

Sverfel.

Ja, jeg er hjemme! ja, jeg er i Danmark!

Ei lenger Himlen staaer i evigt blaar,

Den verler smukt med Skyer, Vinden lufter,

Slovmærken sødt i Høgelunden duster,

Her er mit Hjem, saa hyggeligt og godt!

Ret som en Drom staaer al min Vandring nu; —

En Drom — og mens jeg drømte blev det Morgen

Og Rosentknoppen aadned' sig, som Rose;

Jeg maa den trykke til min hede Læbe,

Den Blomst er min, jeg elsked' den som Knop;

Jeg trykkede alt da mit Kys paa den,

Et sødt Løvel, ret som min Drom begyndte.

I Kjærlighed er ingen Sorg for tung,

O, hvad er selv at lide og at savne!

Hvor det er lykkeligt at være ung,

Men lykkeligst sin søde Brud at savne.

Liden Kirsten (kommer).

Sverfel.

Seer du, jeg er her alt og festlig smykket,

Du dandser jo den første Dands med mig?

Den første og den anden og den tredje!

Jeg er en sjælden Gæst jo, den hjemkomne,

Din Broder og din allerbedste Ven!

Kirsten.

Min Broder og min allerbedste Ven!

Sverfel.

I Vindues Karmen seer jeg endnu sidde

Den gamle Jernring, hvor jeg tidt og ofte
 Fastbandt den ene Ende af mit Sørf.
 Og holdt saa i den anden. Husker du
 Da satte Du dig op, det var din Gynge.
 Saa gynge' Du paa Bølge over Havet,
 Til Nissegaard og til Jerusalem.

Kirften.

I Haven plantet' vi et Rosentre,
 Det groer endnu; seer Du dets høie Grenne
 Naar op til Vinduet.

Sværkel.

Det staaer fuldt af Roser.

Kirften.

Og med de smukkeste, vi har i Haven.

Sværkel.

Og husker Du den Vise, jeg Dig lærte.

Kirften.

Om „Gangerpilten“; tidt jeg husker den.

Sværkel.

Jeg sang den uds, og da var det for mig,
 Som sad jeg hos dig i mit hjerte Danmark,
 Men ene sang jeg der den hele Vise,
 Ei smukt med Versingen, som vi sang den,
 Naar jeg var Gangerpilten, Du Prindsessen.
 — O, syng den for mig, da er jeg ret hjemme,
 En Dram er Reisen og de mange Aar;
 Jeg sidder atter hos min lidne Kirsten
 Ved Tavlebordet, hvor vi spille sammen,
 Og hører om hun husker Visen ret,
 Jeg lærte hende. Du begynder først.

Kirften.

Og Gangerpilten svarer da Prindsessen.

(De satte sig til Tavlebord.)

Verselsang.

1.

Hør Ungersvænd, sig ikke nei,
 Leeg Tavlebord med mig.

Sværkel.

Jeg eier ei det røde Guld,
 At satte op mod Dig.

Kirften.

Sæt Du kun op din gode Hat,
 Og fast om den er graa,
 Seer jeg min PerleSnor har sat,
 Tag den, kan Du den faae.

Dege.

Den første Gang Guldstærning paa Tavlebordet randt,
 Den Ungersvænd han tabte, men Jomfruen hun vandt.

Kirften.

2.

Hør Ungersvænd, sig ikke nei,
 Leeg Tavlebord med mig.

Sværkel.

Det røde Guld jeg eier ei,
 At satte op mod Dig.

Kirften.

Sæt Du din Hjortel da paa Spil,
 Ja fast om den er graa,
 Min Krone af Guld jeg satte vil,
 Tag den, kan Du den faae.

Dege.

Den anden Gang Guldstærning paa Tavlebordet randt,
 Den Ungersvænd han tabte og Jomfruen hun vandt.

Kirften.

3.

Hør Ungersvænd, sig ikke nei,
 Leeg Tavlebord med mig!

Sværkel.

Jeg eier ei det røde Guld
 At satte op mod Dig.

Kirften.

Din Lykke har Du ret i Spil,
 Nu vel sat dine Stoe.
 Mod dem mig selv jeg satte vil,
 Min Gæ og min Tro.

Dege.

Den tredje Gang Guldstærning paa Tavlebordet randt,
 Den Jomfrue tabte Spillet, men Ungersvenden vandt.

Kirften.

4.

Til Fruerbuur den Jomfru gaer,
 „Har jeg sig skjæbne værd!“

Sværkel.

Den Ungersvænd i Gaarden staaer,
 Støtt støttet til sit Sværd.

Kirften.

Gud lad mig døe, var hendes Bøn.

Sværkel.

„De Taarer blive spildt,
 Du faaer den bedste Kongesøn,
 Og ingen Gangerpilt!“

Kirften.

Er Du den bedste Kongesøn, jeg Dig da hører til,
 Mig selv, mit hele Hjerte, jeg glæd Dig give vil.

Begge.

Mig selv, mit hele Hjerte, jeg glad Dig give vil.
 (Riddere og Fruer i felfomme Udflædninger, nogle som allegoriske Personer, andre i fremmede Klædninger, foran hver en Smaadrenge med en brændende Fakkel. Fru Malfred, Narren.)

Chor.

Hil være vor Indgang i Riddersal,
 Bort Mummespil!
 End staaer liden Kirsten i Tomfruers Tal,
 Men hort hun vil.
 Imorgen!
 Imorgen er Sorgen!

Stle og Narren.

Skoe og Stovler lystigt knirke,
 Majet ud er hver en Gæst!
 Salen her er nu vor Kirke,
 Det er som en Høselfest.
 „Hinham! hinham!“

En Skare unge Piger.

(dands om liden Kirsten).

Fra Klofret til Kirken er Nonnens Gang,
 Fri Tomfrue dands paa Tillie,
 Hun synger sit Hiertes gladeste Sang,
 Hun følger sin egen Willie!

Narren og de unge Jægere.

Ungmøens Haar er et Jærgergarn,
 Nonnen maa Garnet miste!
 Rosen i Haugen, det Skjønheds Barn,
 Blev ei til for at lægges i Kiste!

Fru Malfred.

Imens Musikken aander Sjæle-Lyst,
 Gaac tunge Tanker gennem dette Bryst.

Sverfel (til liden Kirsten.)

Jeg Din Dandsere være vil,
 Vil Du laare mig dertil?

Kirsten.

Dandsen vil jeg træde.

Chor.

Matten kan rumme en Verden af Glæde!

(Dands).

Narren.

1.

Hr. Lave han reed sig under D,
 Der fæsted' han sig saa ven en Må,
 „Jeg rider med!“ sagde Jon.
 Nu førte han Bruden til sit Hjem,
 Riddere og Evende fulgte med dem.
 „Jeg rider med!“ sagde Jon.

Chor.

I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.
 2.

Satte de Bruden paa Brudebænk,
 Løste de ei hendes Snorelænk,
 „Jeg løser den!“ sagde Jon.
 Luffede derpaa den Dør saa brat,
 „Eiig nu Hr. Lave fra mig god Nat,
 Jeg bliver her!“ sagde Jon.

Chor.

I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.
 3.)*

Hr. Lave raaber høit paa sin Brud,
 Han banter paa Døren: „Hr. Jon kom ud!
 — „Se om jeg gjør!“ sagde Jon.
 Marle om Morgenen, det var Dag
 Mældtes for Kongen den hele Sag.
 „Jeg vil nok mød!“ sagde Jon.

Chor.

I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.

Narren.

4.

Hr. Lave klager for Kongen da:
 „En har taget min Brud mig fra!“
 — „Det gjorde jeg!“ sagde Jon.
 Kongen sagde til hver især:
 „Da maa I bryde om hende et Spar!“
 — „Ja, her er jeg?“ sagde Jon.

Chor.

I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.

Sverfel.

End vi mødes i Dandsens Rad!

Kirsten.

Morgenen stiller os evigt ad!

Narren.

5.

Den første Dyst de tilsammen reed,
 Hr. Lave han faldet til Jorden need;
 „Der ligger han!“ sagde Jon:
 Drog saa til Hjemmet, rast affted,
 Bruden ham ventede' ved Borgens Led.
 „Du blev dog min!“ sagde Jon.

Chor.

I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.
 De Dandsendes Række besæger sig i Baggrunden,
 Sverfel og Kirsten staae i Forgrunden.

*) Dette Vers udelæses ved Dorsereffen.

Sverkel.

D giv mig ja! — Ved Daggry maa vi stilles!
 Du gaaer i Kloster, aldrig meer vi sees! —
 Jeg elsker Dig saa høit et Hjerte kan!
 Alt, skal vi stilles?

Kirsten.

Nei!

Sverkel.

Du er da min!

Kirsten.

Din!

Sverkel.

Saa sødt det klang!

D, sig det nok en Gang!

Du vil ei stilles meer fra mig?

Kirsten.

Jeg elsker Dig!

Fru Malfred,

som er traadt frem og betragter dem.
 Søster og Broder!

Sverkel og Kirsten.

Beslign os Moder!

Fru Malfred.

Den første Bøn, jeg altid beder,
 Det Bønnen er for Eder.

Sverkel.

Kjær Moder, o vi stilles ikke,
 Ej liden Kirsten i Kloster gaaer,
 Den friske Livslust skal hun drikke,
 Ej Blomsten visne i sin Vaar.
 Jeg elsker hende, og Du, jeg veed,
 Beslign vil vor Kjærlighed.

Kirsten.

Jeg er hans Brud!

Fru Malfred.

Evide Gud!

Chor.

I Tugt og Tre
 Har Dine Børn hinanden kjære.

Sverkel.

Giv liden Kirsten mig til Brud.

Fru Malfred.

Nei! nei! aldrig, o Gud!

Chor.

Du førte ham fra Hyttens Straa,
 Du aanded' Adel i hans Hjerte;
 Det Bedste, høieste at naae,
 Du og Din Husbond Sønnen lærte.

Kirsten.

Han er mig kjær!

Fru Malfred.

I stilles maa!

Begge.

Det vil og kan Du ikke,
 Alt stilles er vor Død.

Chor.

Om korte Diebliske
 Er endt hver Angst og Nød!

Sverkel.

O, Moder!

Kirsten.

Moder!

Fru Malfred.

Han er din Broder!!!
 Det er min Synd min Smerte
 Han ogsaa hvile under dette Hjerte.
 Det er den Synd, som mig forfulgte,
 Som Løben dulgte!
 Mit Die grad et Taarehav,
 Og Dig, mit Alt jeg Kloster gav; —
 Tilgivelse!

Kirsten.

Min Moder!

Sverkel.

Jeg hendes Broder!

Chor.

Hvad har jeg hørt! O, bitter Dieblisk!

Ette.

Det Bedste, som af Gud vort Hjerte fik,
 Er her en Gift, som bringer Synd og Døden.

Fru Malfred.

Hvad er min Bød for Broden!

Sverkel.

Gud styrk Dig, jeg bliver aldrig glad!

Chor.

— Aldrig glad!

Sverkel til Kirsten.

Og Du, min Søster, vi maa stilles ad!

Chor.

— Stilles ad!

Kirsten.

Men Broder tør jo nok paa Søster tænke!

Fru Malfred til Sverkel.

O blev, Du som mig ene Trost kan stænke!

Chor.

Alt Ingen, Ingen dem i Hjertet troster.

Alle.

Hun gaacr i Kloster, han i Verden ud —

Chor.

See! Broder har trolovet sig med Søster!

Fru Malfred til Sverfel.

O, bliv! o, bliv! forbarm Dig, Gud!

Sverfel.

Kjer Moder sig mig da hvordan,
Jeg liden Kirsten glemme kan.

Fru Malfred.

Bed Hjort og Hind, søg Ridderspil,
Da liden Kirsten glemmes vil!

Sverfel.

For Hjort og Hind og Ridderspil
Gj liden Kirsten glemmes vil!
Jeg glemmer ei min Sjæls Attraa!
Farvel, farvel! — vi stilles maa.

Kirsten.

Hver Fugl, som flyver under D,
Dig hilser fra Din Fædems.

Sverfel.

Saa liden Fugl er der ei til,
Den jo Gjenhilsen bringe vil.

Chor.

Lunden vil stande med Blomst og Blad,
Aldrig dog her bliver Tanken glad.

Ingeborg tier frem.

De stakkels Børn! min eirgode Frue!
De skal ei stilles ad! jeg Løftet bryder,
En større Vligt, en hellig Kraft mig byder.
Han er min Søn, mig blev han givet!
Ved dette Hjerter har han aandet Livet.
Min Søn! min Søn!

Alle.

O tal! mit Hjerter haver!

Ingeborg.

Det Barn, som Eders Husbond bragte mig,
Er dødt, saa sandt, som her jeg staar. Ja dødt!
I turde det ei vide og han hød mig
At sige dengang, at mit Barn var Eders.
Jeg vilde ikke; — men saasnart jeg saae,

Hvor bleg og svag I var, hver inderligt
I kysset Barnet, grad og smilte, ja,
Da blev jeg blød, og syntes det var Det!
Jeg kunde ikke tænke at fortælle —
Mit Barn er det! men Dit har vi begravet
Der under Hyldebustene ved Murin.

Fru Malfred.

Som Engles Træst det klang!

Chor.

Guds Solstin blev os givet.

Sverfel til Ingeborg.

O Moder, anden Gang

Du staaer Sønnen Livet.

Narren.

Munken han red sig under D,
Fæstet som Nonne den vænneste Mose.
„Jeg rider med!“ sagde Jon.
Første Dyst, de tilfammen red,
Munken faldt brat til Jorden ned.
„Nonnen blev min!“ sagde Jon.

Chor og Dands.

Vi binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon!*)

Fru Malfred og Ingeborg.

Guds Moder Du min Glæde veed,
Dig skal mit Hjerter prise!

Kirsten.

En Synd er ei vor Skarlighed! —

Sverfel.

Ved den just Gud vi prise!

Alle.

Gj liden Kirsten i Kloster gaacr,
I Dandsen hun hos sin Brudgom staar

Narren.

Og Narren synger sin Vise!

Chor.

Død er Sorgen!
Glæde, Lykke gjafter Sorgen
I den aarle, friske Morgen!
De danser om Brudgom og Brud.

*) Her ender Stykket ved Dyfjorelsen.